

RUM FÖR MUSIK

Musiken behöver människorna. Och vice versa förstås. Men det händer något väsentligt i mötet mellan det som klingar i en konsertsal och dem som befinner sig i rummet och tar emot det som spelas. Melodierna och rytmerna transformeras i dialogen mellan musiker och lyssnare. Tonerna tas över, hamnar i nya associationsbanor, blir andra berättelser. Det sker en utväxling.

Det musikaliska nuet går inte att reproducera, hur avancerade mikrofoner som än används när konsertsituationen överförs som livesändning till människor i helt andra rum. Det som försvinner på vägen är stämningen i salongen, förväntan innan musiken börjar att ljuda, hur det känns att slå sig ner i bänkraderna en dag när det har regnat oupphörligt. Kanske kommer lyssnaren direkt från jobbet och behöver tonflödet som en vila, ett avbrott. Musiken tar vid, fyller i konturerna av de vardagar som pågår. Det gäller också den särpräglade skärpa som kan finna sig i pauser eller speciellt tysta passager, när det avlägsna trafikbruset från spårvagnar och bilar går att höra som extra klangfärger. Musiken mitt i staden, öppen, tät och rik.

Arkitekten bakom Göteborgs konserthus, Nils Einar Eriksson (1899–1978), måste ha förstått osedvanligt mycket om den interaktion som äger rum i själva konsertögonblicket. Han kom till Göteborg strax efter Stockholmsutställningen 1930, där han hade samarbetat med Gunnar Asplund. Det betydelsefulla uppdraget att skapa ett nytt konserthus vid Götaplatsen, efter det gamla vid Heden som hade brunnit ned 1928, blev upptakten till en lång serie byggnader som kom att sätta sin prägel på Göteborg och bidra till den mjuka och inkluderande funktionalism som är denna arkitekts särmärke. Guldhedstornet, Park Avenue Hotel, Centrumhuset, biografen Draken, Folkets hus, de sju höghusen på Kalendervägen i Kortedala.

Det är verkligen något speciellt med konserthuset. Hur många gånger man än går dit upphör byggnaden inte att fascinera, som arkitektonisk konstruktion men